

[Lynnerup Nielsen.]

af Fiskeredskaber, og det har ikke alene drejet sig om materielle Tab, men der er ogsaa gaaet Menneskeliv tabt; jeg kan saaledes nævne, at midt i 30'erne druknede 3 Fiskere ved at forcere Revlerne for at bjærge Baad og Redskaber. Næsten hvert Efteraar under Stormene bliver denne Fiskerbefolkning ved Tab og Ødelæggelser mindet om, hvilket Savn det er at maatte undvære en Havn, sidst i Efteraaret 1945. Den Havn, som Hou-Fiskerne — tvunget af Omstændighederne — mest har benyttet, er Asaa Havn, men der er 14 km Vej at cykle dertil. Det er meget besværligt, og denne Vejlængde maa tilbagelægges paa de mest forskellige Tider af Døgnet, idet Fiskerne først og fremmest er afhængige af Vejrliget. Hertil kommer de Vanskeligheder, der er opstaaet i de senere Aar, med at anskaffe Cykeldæk og -slanger. De Fiskere, der fisker fra selve Hou, og som løber Risikoen med eventuelt Tab af Fartøj og andet Materiel, har, som Forholdene nu er, et stort og besværligt Arbejde med at faa Garn og Fangst ind over en Strandbred paa ca. 400 m.

Fiskerflaaden i Hou omfatter i alt 28 Motorbaade og 21 mindre Baade uden Motor, og der er i alt 51 Fiskere, som er under den lovpligtige Forsikring. Til en Sammenligning med Hals kan jeg anføre, at der her findes 55 forsikrede Fiskere.

En Ting, som jeg mener tæller stærkt og vidner om en stor Offervillighed for at opnaa en Havn, er det store Beløb, nemlig 85 000 Kr., der er tegnet hos de forholdsvis faa Indbyggere, som dette Fiskerleje omfatter. Det tegnede Beløb omfatter alle, naturligvis efter økonomisk Kunnen, men alle er med — lige fra Aldersrentnydere med deres beskedne Indtægter til Borgere, der kan siges at være økonomisk bedrestillede. Men det er altsaa et Spørgsmaal, som alle i Fiskerlejet staa samlede om.

Jeg forstaar meget vel, at Vanskeligheden ved at faa bygget en Havn i Hou bestaar i, at Hou og Hals hører til samme Kommune, og at to Havne i samme Kommune jo ikke er ret almindeligt. Men Forholdet er dog dette, at der mellem de to Fiskerlejer, Hals og Hou, er 7—8 km, og at selve Fiskepladserne ofte ligger nærmere Hou. Nu da Aalborg Kommune har paataget sig at bygge Hals Havn, som længe har været tiltrængt, og som vil faa den største Betydning for den Fiskerflaade, der her har sin Base, skulde det saa ikke ogsaa være muligt, at Hou, der kun vil faa en noget begrænset Fordel af Havnen

i Hals, kan faa sin egen selvstændige Havn svarende til Forholdene, som de nu er ved dette Fiskerleje? Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at Spørgsmaalet om en Fiskerihavn i Hou tages op til Overvejelse.

Der er talt og skrevet meget om den store Boligmangel, der saa stærkt gør sig gældende over hele Landet; det er maaske det største Problem, den sidste Krig har efterladt. Materialevanskelighederne er Aarsagen. Men er det saadan, at Mangel paa f. Eks. Sten, Kalk og Cement skyldes, at Produktionen holdes nede for at fremkalde en Prisstigning? Noget synes at tyde paa det. Teglværksejere har for nogen Tid siden holdt Møde i Aalborg og forlanger en 15 pCts Prisforhøjelse. Om denne Prisforhøjelse kan være berettiget, er vel tvivlsomt, men kan en formindsket Produktion, ved at enkelte Teglværker ligger fuldkommen stille, medføre en Prisstigning, er Formaålet opnaaet. Samfundets Interesse i det nødvendige Boligbyggeri kommer aabenbart i anden Række.

Jeg skal nævne et trist — men lærerigt — Eksempel paa, hvorledes Finans-kredse har handlet, naar det drejede sig om egne Formaal. Jeg tænker her paa Ø. K.-Cementfabrikken ved Nørresundby, der i 1934 blev nedlagt, hvorved mellem 400 og 500 Mand blev kastet ud i Arbejdsløshed; Maskiner og Anlæg rustede delvis op, og Bygningerne forfaldt; Kridtgrav og Lergrav med de bedste Raamaterialer har nu gennem Aarene ligget fuldkommen øde hen; Havnen, der før prægedes af denne Cementfabriks store Tonnage, er kun en Karikatur af Fortiden — i særlig Grad nu, hvor al Tonnage synes at undgaa saavel Nørresundby som Aalborg Havne. Denne Standsning ramte i første Række Arbejderne, der gennem Aarene havde bygget egne smaa Huse, og flere maatte forlade Hus og Hjem med Tab af de Pengeanbringelser, som var Resultatet af flere Aars Slid og Sparsommelighed. Store økonomiske Virkninger havde Standsningen for de to Kommuner Nørresundby og Sundby-Hvorup, særlig for den sidste, der gennem Aarene har haft en stor Arbejdsløshed, som stadig gør sig stærkt gældende. Kommunens Økonomi blev udhulet ved svigtende Skatteindtægter og de stærkt forøgede Byrder. Kommunen har undertiden den 1ste i Maaneden staaet i den Situation ikke at kunne klare Lærerlønningerne.

Naar en Industri som den her omtalte kan nedlægges, alt efter som det passer en snæver Kreds af Finansmænd i den